
Igo Gruden: Noč tesnobe

Stari Hostar je ležal z glavo na javorjevi mizi, stoječi pod širokim nadzidkom. Stežajna vrata so zaprli.

Iz sobe se je oglasil votel glas: «Vode, vode!»

Andrej je stopil na prag. «Oba živita!» je šepnil bledemu Matiji, «njega je čez križ in bo težko šlo. Ona se zaveda. Aza naj ostane, vi pa nas pustite!»

«Jaz ne grem nikamor!» se je uprla Zeba, «k njej moram!»
Dolgo v noč so sedeli možje v veži in bedeli.

* * *

Gosta tema je padla med hiše. Nihče ni videl nocoj obličja teh mater, ki so zrle v smrt, kako hodi gori in doli in zopet premišlja v svojih črnih duplinah. Le ena, v kateri sta ležala mlada in njen mož, je z mižečim očesom trepetala, kdaj stopi koščena žena v njen hram. (Dalje prihodnjič.)

Igo Gruden / Noč tesnobe

V daljavi sopihanje spehaneh vlakov —
ne gane se noč: kot začarana v krog
demonških moči pod tesnobo oblakov
molči.

Vznemirjen prislunem od časa do časa:
po sobi — ne slišim-li tipanja nog?
Srcá le utripanje v noč, ki brez glasa,
brezdanja molči.

O, kam prisluškujem? — čigavih korakov
sem pesem zaslutil? — Kdo stopa v moj krog
iz daljne noči, ki pod težo oblakov
molči?

Je slutnja v bodočnost? — spomin iz davnine?
moj vzneseni sèn, ki iz globine, o bog,
v mehko — vrvnovešene tvoje višine
zveni?

O svit, ki te čakam! — o spev, ki razlije
te ptica jutranja čez speči še log!
Tišina okrog... in moj klic ne prevpije
molčanja noči. *Kaj sta prevpije? N. Gruden 2/2 1924*
